

тощо. Саме ці проблеми сповільнюють впровадження логістики в економіку держави, а подолати їх за короткий період неможливо.

Актуальною на сьогодні залишається проблема формування теорії логістики як самостійної наукової гілки. Для розвитку логістики в Україні необхідно стимулювати її практичне застосування шляхом формування правової юридичної бази щодо проблем логістики, яка в даний час відсутня, також немає кваліфікованих спеціалістів та центрів їх підготовки; стабілізації економіки країни, тому що загальна економічна ситуація, незавершеність вирішення питання власності, скорочення обсягів виробництва, інфляція гальмують будь-які новації; логістичний підхід передбачає проведення кардинальних змін у структурі підприємства, перехід до більш гнучких організаційних структур, створення спеціалізованих логістичних центрів і служб, залучення кваліфікованих спеціалістів, що вимагає значних фінансових вкладень.

1. Coyle J., Bardi E., Langley C Zarzadzanie logistyczne. – Warszawa : PWE, 2002. – 734 p.
2. Бойко О.В. Використання логістичних рішень в управлінні збутовою діяльністю підприємств – виробників будівельних матеріалів / О.В. Бойко, Ю.Д. Кубай // [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://ir.kneu.edu.ua:8080/bitstream/2010/3933/1/19%20-%2022.pdf>.
3. Ларіна Р. Р. Логістика : навч. посіб. / Р. Р. Ларіна. Донецьк. держ. ун-т упр. – Донецьк : Дог ДУУ, 2006. – 277 с.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ЕКОНОМІЧНИМИ ЗМІНАМИ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Волошан М.О.

Науковий керівник – Кондратенко Н.О., д-р екон. наук, професор

Сучасний етап у розвитку суспільства характеризується корінними перетвореннями, що супроводжуються фундаментальною трансформацією економічних систем. Посилення інтеграційних тенденцій в економіці приводить до значного ускладнення структур, зростання взаємозв'язків і взаємозалежностей між різними економічними об'єктами, що істотно загострює проблеми управління. Вирішення протиріччя між традиційними уявленнями в цій сфері й економічною реальністю вимагає розроблення й застосування концепції управління організаційно-економічними змінами промислового підприємства.

В нашому дослідженні особливу увагу звернемо на такі ключові моменти організаційно-економічних змін як їх зміст та процес. Зміст відображає емпіричне спостереження у формі, якості чи стані організаційного елементу на протязі часу [1]. Елементами, як було зазначено вище можуть виступати будь-які підсистеми організації.

Отже, організаційно-економічні зміни це процес трансформації підприємства, що обумовлений впливом зовнішніх факторів, змінами у підходах до управління внутрішніми ресурсами підприємства: персоналом, структурою, фінансами, технологіями і т.д.

Як видно з наведеного визначення, особливу роль у проведенні організаційно-економічних змін відіграють зовнішні та внутрішні чинники (фактори). До зовнішніх факторів традиційно відповідно підходу М. Портера відносять п'ять конкурентних сил: 1) існуючі конкуренти; 2) загроза виникнення нових конкурентів; 3) постачальники; 4) споживачі; 5) товаризамінники [2].

Для визначення особливостей управління організаційно-економічними змінами розглянемо процес управління загалом.

В загальному розумінні управління полягає у цілеспрямованому впливі керуючої підсистеми на керовану для досягнення поставлених цілей шляхом здійснення функцій планування, організації, мотивації, контролю і регулювання. Під управлінням організаційно-економічними змінами зазвичай розуміють планування та здійснення змін на підприємстві з метою мінімізації спротиву змінам та максимізації ефективності здійснення даних змін [3].

Підприємствам, що розвиваються властиві такі ознаки як організаційні зміни. Види розвитку промислових підприємств можна класифікувати за різними критеріями: 1) за масштабами змін: локальний, глобальний; 2) за стратегічною спрямованістю змін: збалансований, наступаючий, захищаючий; 3) за сферою реалізації змін: ресурсний, технологічний, продуктовий, ринковий, управлінський; 4) за функціональною спрямованістю змін: виробничий, інноваційний, інвестиційний, маркетинговий, фінансовий, соціальний, адміністративний; 5) за характером змінюваних факторів внутрішнього середовища підприємства: організаційний, економічний, організаційно-економічний.

Представлений класифікаційний перелік не є вичерпним, але він достатній для досягнення цілей і вирішення дослідження. Найбільший інтерес з позицій даного дослідження представляє остання класифікаційна ознака та відповідні їй ідентифіковані види розвитку, зокрема організаційно-економічний розвиток.

Саме організаційно-економічні фактори (рівень організації виробництва і його підготовки, праці, управління, маркетингової, інвестиційної, інноваційної діяльності, ефективність організаційної структури й ін.) є найбільш перспективними з погляду вдосконалення процесів регулювання на рівні підприємства. Організаційно-економічний розвиток промислового підприємства передбачає здійснення спрямованих, необоротних його якісних змін, обумовлених внутрішніми (між струк-

турними складовими підприємства) і зовнішніми (між підприємством і зовнішнім середовищем) протиріччями. Головне завдання керівництва полягає в тому, щоб досягти нового якісного стану підприємства найбільш ефективним способом в умовах обмежень трудових, фінансових і інших ресурсів. Отже, на підприємствах необхідне формування системи управління організаційно-економічними змінами.

1. Armenakis A. Organisational Change: A Review of Theory and Research in the 1990s. (Yearly Review of Management) / A. A. Armenakis, A. G. Bedeian // Journal of Management. 1999. – Vol. 25. May-June. – № 3. – P. 293–315.

2. Thames R. C. Chasing change: building organizational capacity in a turbulent environment / R. C. Thames, D. W. Webster. – New Jersey : John Wiley & Sons, Inc., 2009. – 256 p.

3. Найпак Д. В. Визначення впливу організаційних змін на рівень розвитку підприємства / Д. В. Найпак // Моделювання регіональної економіки : зб. наук. пр. – Івано-Франківськ : Вид. «Плай», 2011. – Випуск № 1 (17). – С. 324–332.

ФАКТОРИ НАСТАННЯ КРИЗОВИХ ЯВИЩ НА ПІДПРИЄМСТВІ ТА МЕТОДИ ЇХ ПОДОЛАННЯ

Гаськова Р.Я.

Науковий керівник – Кондратенко Н.О., д-р екон. наук, професор

Криза є невід’ємним елементом ринкових відносин, тому банкрутство підприємств сприймається як частина ринкової економіки. Здійснюється відбір підприємств, які здатні функціонувати на ринку за даних умов здійснення діяльності, та усунення підприємств, які не мають достатнього потенціалу для функціонування у ринковому середовищі. Але, як показує практика, криза та загроза банкрутства може торкнутися навіть велике підприємство, яке є лідером на ринку та у своїй галузі.

Фактори погіршення фінансового та господарського стану підприємства можуть бути різними. у зв’язку з цим необхідно здійснювати постійний нагляд за діяльністю підприємства, ситуацією на ринку для своєчасного виявлення симптомів та факторів настання кризи. Симптоми є проявами загрозливих явищ, які не обов’язково пов’язані з причинами кризи, але за допомогою яких можна встановити їх причини [1, с. 13].

Симптомами кризи на підприємстві можуть бути як загострення фінансових проблем, так і конфлікти у діловій сфері. До факторів настання кризи можна віднести погіршення якості продукції, яка виготовляється, старіння виробничого обладнання та технології виробництва, велика заборгованість перед кредиторами.